

PARAULES DE VIDA

Jornada de Mans Unides

Durant la setmana vinent, l'associació catòlica Mans Unides ens convida a sumar-nos al seu treball de lluita contra la fam en el món, amb dos gestos simbòlics que, al mateix temps, tenen una gran eficàcia perquè ajuden a conscienciar a tota la societat d'aquest drama que pateixen milions de germans nostres, i perquè ens permet de participar en la lluita contra la pobresa i en favor de la dignitat de les persones que promou aquesta associació: el divendres 8 de febrer, fent un dejuni voluntari podem solidaritzar-nos espiritualment amb els qui passen fam; i el diumenge 10 som convidats a aportar la nostra contribució econòmica en la col·lecta d'aquesta jornada, que es realitzarà en les celebracions de l'Eucaristia en les parròquies i esglésies de la nostra diòcesi obertes al culte.

Mans Unides va nàixer fa 60 anys per iniciativa d'un grup de dones de l'Acció Catòlica decidides a remeiar la situació de fam de pa, de cultura i de Déu que viuen milions d'éssers humans en el nostre món. D'aquesta manera ajudaven a posar els fonaments perquè aquests germans nostres pogueren conquerir els seus drets fonamentals. Dues conviccions han inspirat el treball de Mans Unides al llarg de tot aquest temps: el principi de la doctrina social de l'Església formulat pel Vaticà II, que «Déu ha destinat la terra amb tot el que conté a l'ús de tots els homes i pobles»; i la certesa que només un obstacle en la lluita contra la

fam és insuperable: creure que la victòria és impossible.

Com he dit, Mans Unides va nàixer del compromís d'un grup de dones. Per això, en la campanya d'enguany se'ns recorda que si de debò volem lluitar per un món més just hem de creure en la igualtat de les persones. La lluita contra la pobresa serà més eficaç si treballem pel reconeixement efectiu de la dignitat de les dones. Sovint no caiem en el compte d'un fet que està present a tot arreu del planeta: en les situacions de pobresa i d'injus-

tícia elles són les més vulnerables i qui més pateixen les conseqüències. Heus aquí algunes dades que ens han de fer pensar: si hi ha 25 milions de xiquets en edat escolar que mai tindran l'oportunitat d'aprendre a llegir i escriure en una escola primària, 15 són nenes; 39.000 menors són obligades diàriament a contraure matrimoni sense tindre en compte la seua voluntat, mentre que aquest fet no afecta els homes; 50.000 xiquetes moren a l'any per embarassos precoços; el nombre de dones que posseeixen terres és inferior al 13%.

Al costat d'aquestes dades, hem de pensar en tantes dones que, amb el seu lliurament en favor de les seues famílies i dels altres, ens donen testimoniatges admirables d'heroisme i de generositat que moltes vegades no són valorats. Com ens ha recordat el Papa en la seua exhortació *Evangelii Gaudium* (212): «Doblement pobres són les dones que pateixen situacions d'exclusió, maltractament i violència, perquè sovint es troben amb menys possibilitats de defensar els seus drets. No obstant això, també entre elles trobem constantment els més admirables gestos d'heroisme quotidià en la defensa i la cura de la fragilitat de les seues famílies.»

Amb la meua benedicció i afecte.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

«Veniu... i ho veureu» (Jn 1,39)

Ahir, dia 2 de febrer, festa de la Candelera, celebràvem en l'Església el Dia de la Vida Consagrada.

He recordat un encontre de pregària i diàleg sobre la vida consagrada que fa uns dies vaig tenir amb una comunitat de religioses. Apunto alguns dels pensaments que van sortir en la llarga conversa.

Com neix habitualment la vocació religiosa?

Són diversos els camins pels quals un cristià pot sentir-se cridat a la vocació religiosa: la sensibilitat envers els necessitats, el desig d'una autèntica experiència comunitària, l'exemple d'un amic/ga, el seguiment i imitació de figures carismàtiques, ... Però totes aquestes influències són acceptades i assumides quan en l'íntim del cor hi ha un desig d'encontre personal amb Jesucrist que és qui realment crida «a aquells que Ell vol» (Mc 3, 13).

En el cor de qui és cridat, ressona la paraula de Jesús amb mots semblants als de l'Evangeli: «vés, ven, dona, vine, segueix-me...» (Mt 19,21).

Notem també que hi ha un caliu adobat perquè en puguin sortir vocacions: abans, era un ambient social religiós, l'ambient de família cristiana era molt important... Avui cal afegir-hi altres suports, com els grups o moviments apostòlics. Tots entenem que, en un camp social sembrat de sal, difícilment hi naxerà la flor de la vocació.

Quina resposta es dona a la crida de Jesús?

El qui se sent cridat a la vida religiosa se sent atret, no solament pel misteri de Crist, sinó també pel seu projecte de vida i per la manera com viure'l. El fonamental en l'ànima que s'entrega a Crist és la seva disposició de fill, la donació espiritual i la total disponibilitat, com Jesús: «el meu aliment és fer la voluntat del Pare que m'ha enviat» (Jn 4,34).

Aquesta disponibilitat inclou la lliure renúncia a tota la resta d'opcions que, en circumstàncies ordinàries, serien absolutament legítimes, per centrar-se en un «estil de vida virginal i pobre» com l'anomena el Vaticà II (LG 46).

Una imatge molt estimada en l'Església en referència a la vida consagrada és la dels esposos entre Jesucrist i l'ànima de qui se li entrega.

Hi ha alguns trets que siguin definitoris, que puguem dir propis, de la vida consagrada?

El seguiment radical de Crist i del seu projecte de vida té una formulació concreta en els consells evangèlics, els vots de castedat, pobresa i obediència. Per qui ho mira des de fora pot semblar una imposició dura, jou pesat, de mal portar. Per qui vol oferir el seu cor a Crist, són mitjans que acompanyen a aconseguir els seus nobles propòsits.

Mn. Ramon Sàrries

PALABRAS DE VIDA

Jornada de Manos Unidas

Durante la próxima semana, la asociación católica Manos Unidas nos invita a sumarnos a su trabajo de lucha contra el hambre en el mundo, con dos gestos simbólicos que, al mismo tiempo, tienen una gran eficacia porque ayudan a concienciar a toda la sociedad de este drama que padecen millones de hermanos nuestros, y porque nos permite participar en la lucha contra la pobreza y en favor de la dignidad de las personas que promueve esta asociación: el viernes 8 de febrero, haciendo un ayuno voluntario podemos solidarizarnos espiritualmente con los que pasan hambre; y el domingo 10 somos invitados a aportar nuestra contribución económica en la colecta de esta jornada, que se realizará en las celebraciones de la Eucaristía en las parroquias e Iglesias de nuestra diócesis abiertas al culto.

Manos Unidas nació hace 60 años por iniciativa de un grupo de mujeres de la Acción Católica decididas a remediar la situación de hambre de pan, de cultura y de Dios que viven millones de seres humanos en nuestro mundo. De este modo ayudaban a poner los cimientos para que estos hermanos nuestros pudieran conquistar sus derechos fundamentales. Dos convicciones han inspirado el trabajo de Manos Unidas a lo largo de todo este tiempo: el principio de la doctrina social de la Iglesia formulado por el Vaticano II, que «*Dios ha destinado la tierra y cuanto ella contiene para el uso de todos los hombres y pueblos*»; y la certeza de que sólo un obstáculo en la lucha contra el hambre es insuperable: creer que la victoria es imposible.

Como he dicho, Manos Unidas nació del compromiso de un grupo de mujeres. Por ello, en la campaña de este año se nos recuerda que si de verdad queremos luchar por un mundo más justo debemos creer en la igualdad de las personas. La lucha contra la pobreza será más eficaz si trabajamos por el reconocimiento efectivo de la dignidad de las mujeres. Frecuentemente no caemos en la cuenta de un hecho que está presente en todas partes del planeta: en las situaciones de pobreza e injusticia ellas son las más vulnerables y quienes más sufren las consecuencias. He aquí algunos datos que nos tienen que hacer pensar: si hay 25 millones de niños en edad escolar que nunca tendrán la oportunidad de aprender a leer y escribir en una escuela primaria, 15 son niñas; 39.000 menores son obligadas diariamente a contraer matrimonio sin tener en cuenta su voluntad, mientras que este hecho no afecta a los varones; 50.000 niñas mueren al año por embarazos precoces; el número de mujeres que poseen tierras es inferior al 13%.

Junto a estos datos, hemos de pensar en tantas mujeres que con su entrega en favor de sus familias y de los demás, nos dan testimonios admirables de heroísmo y de generosidad que muchas veces no son valorados. Como nos ha recordado el Papa en su exhortación *Evangelii Gaudium* (212): «*Doblemente pobres son las mujeres que sufren situaciones de exclusión, maltrato y violencia, porque frecuentemente se encuentran con menores posibilidades de defender sus derechos. Sin embargo, también entre ellas encontramos constantemente los más admirables gestos de heroísmo cotidiano en la defensa y el cuidado de la fragilidad de sus familias.*»

Con mi bendición y afecto.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

La Inmaculada Concepción en Benicarló

La Inmaculada es una fiesta entrañable que alimenta emociones, sentimientos puros y pensamientos de esperanza en tantos benicarlondos de muchas generaciones, que durante la mañana de la Inmaculada Concepción, pregonaron con alegría y devoción cantos y danzas a la excelsa Madre. Y es que María es la omnipotencia suplicante para toda preocupación de sus hijos, que se le acercan de corazón, a su corazón. Es la que jamás se olvida de sus hijos, aunque ellos sí se olvidan. Es la esperanza de que siempre está ahí con sus manos abiertas para acariciar y curar las heridas que tantas veces le abren los pecados de sus hijos.

Ella es la encarnación de la persona ideal pensada por la Trinidad Santísima. Es el paso humano que nos acerca a su Hijo Jesús, Dios y hombre verdadero. María es el puente de amor materno que une nuestro trabajo diario al cielo, nuestra meta de llegada. En su compañía nuestra vida recobra su sentido prístino. En las calles de Benicarló, en sus plazas, en sus rincones resuenan los cánticos de alegría

por el gran regalo de María, para disfrutar de sus caricias que tanto esperamos después de los sinsabores diarios. Obrar ante su presencia es disfrutar ya del cielo, de la compañía feliz con los demás. ¡Bendita tradición que crece a través de los siglos con los benicarlondos! María siempre está en el corazón de la ciudad!

Manuel Ferrer

Las fiestas de Santa Lucía en Olocau del Rey

Como cada año al llegar el mes de diciembre Olocau del Rey da comienzo a su ciclo festivo con las fiestas en honor a santa Lucía, virgen y mártir, patrona de los ciegos, pobres y niños enfermos. Tradicionalmente la festividad se celebraba en las fechas más próximas al 13 de diciembre, pero en la actualidad los festejos han ido adaptándose y vienen celebrándose en el puente de la Constitución.

Son días llenos de actos, donde no faltan festejos de todos los tipos: musicales y artísticos así como religiosos. Con la Eucaristía del Domingo de fiestas y posterior procesión de la santa por las principales calles del municipio se honra a la patrona del municipio.

Santa Lucía Olocau del Rey

Cabe destacar que las fiestas son organizadas por la Comisión de fiestas de Santa Lucía, formada por chicos solteros y mayores de 16 años. Resalta la figura del Mayoral de las fiestas, que es un chico que durante el año en vigencia cumple 18 años. Es el que se encarga de la coordinación de todos los actos. Como peculiaridad, destacar que la santa en la procesión que transcurre por las calles del municipio es llevada a hombros por los cuatro últimos mayores de las fiestas.

Son fiestas con mucha tradición donde cada día hay más actos y más afluencia de gentes de diferentes lugares de la comarca dels Ports.

Turismo de Olocau del Rey

TWITTER DEL PAPA FRANCESCO

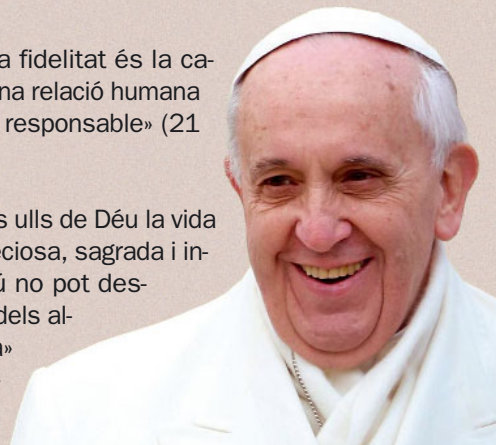

@Pontifex: «Ningú no pot enganyar-se pensant: "Soc bo perquè no faig mal a ningú". Per ser de Jesús no n'hi ha prou de no fer res dolent, cal fer el bé!» (18 de novembre).

@Pontifex: «No es pot estimar només quan "convé"; l'amor es manifesta precisament més enllà de la pròpia conveniència, quan es dona tot sense reserves» (19 de novembre).

@Pontifex: «La fidelitat és la característica d'una relació humana lliure, madura, responsable» (21 de novembre).

@Pontifex: «Als ulls de Déu la vida humana és preciosa, sagrada i inviolable. Ningú no pot despreciar la vida dels altres o la pròpia» (22 de novembre).

Celebració de la Mare de Déu de l'Esperança a Portell

El 15 de desembre es va celebrar, solemnement com tots els anys, la festa de la Mare de Déu de l'Esperança. És un dia en el qual tots els portellans i portellanes s'apleguen. Alguns venen de molt lluny per poder celebrar aquest dia ple de fe a la Mare de Déu i la seva Esperança, que és el seu Fill. Aquest any ens ha acompanyat el Sr. Bisbe, Enrique Benavent, que va acabar allí la visita pastoral pels Ports. Aquest va ser el primer any que la festa es va celebrar en dissabte i no el dia que toca. Això va fer que hi hagués molta més gent. Al matí es va baixar la Mare de Déu fins a l'ermita. Allí es va complir amb la tradició de dir dos dites i la missa. A la tarda es va fer la tornada, dient dos dites més i fent el comiat a l'església. Donem les gràcies a tots els que ho van fer possible.

Mn. Gerard Reverte

V Concurso de Villancicos por Familias 2018 de Benicarló

El villancico es una flor que brota en las familias que se enamoran del hecho más importante ocurrido en la historia de la humanidad: un niño Dios que nace de una mujer. Al finalizar se oía con entusiasmo: «el año próximo participo». Porque la actuación de las familias conlleva muchas horas de ensayo, muchos momentos de resaltar el valor pedagógico, histórico y piadoso que se encierra en el villancico. Y otro decía: «es que la música domina las fieras». Y hoy es bueno descubrir esos cauces que conducen a la alegría de la música, a la siembra de valores y virtudes en las familias. En una familia dinámica y alegre, regalo de Dios, ¡qué bien se está!

Con motivo del V Concurso se preparó una exposición fotográfica de

los distintos grupos y familias que nos han acompañado durante estos años anteriores, para que puedan cogérlas quien lo desee. En la familia todos tienen derecho a dar y a recibir, pero con cariño. Y como resumen decía el presentador: «muchos padres, muchas familias, siguen apostando por mantener vivas y transmitir, con garbo y duende, las costumbres cristianas y culturales a las futuras generaciones». ¿Esfuerzo? ¿Quién ha negado que todo lo que vale, cuesta y regala felicidad a la vida interior de cada una de las personas? Agradecemos la asistencia de tantas familias que han sido cautivadas por la fuerza de vida que pulula en los villancicos. ¡Qué hermosa la niñez en el espíritu!

Manuel Ferrer

AGENDA

- ▶ **Del 4 al 5**, Tortosa, Seminari, Formació Permanent del clergat.
- ▶ **Dijous 7**, La Jana, visita pastoral.
- ▶ **Divendres 8**, Canet lo Roig, a les 13.30 h, inauguració de les obres de reparació del campanar i les cornises de l'església parroquial. / Dejuní voluntari, Mans Unides.
- ▶ **Dissabte 9**, Ginestar, a les 19 h, Missa i inauguració de la pintura de l'església parroquial.
- ▶ **Diumenge 10**, La Jana, a les 12.30 h, missa estacional. / Jornada de Mans Unides.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

4. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [He 11,32-40 / SI 30 / Mc 5,1-20]. Sant Andreu Corsini (†1373), bisbe (carmelita); sant Joan de Brito, prev., i beats Rodolf Acquaviva, prev., i companys, Francesc Pacheco, Carles Spínola, prevs., i companys, Jaume Berthieu, prev., i Lleó-Ignasi Magín, prev., i companys, jesuïtes, mrs.; sant Gilbert (1083-1189), monjo anglès i fundador; santa Joana de Valois (†1505), princesa francesa i fund.; santa Caterina de Ricci, verge dominicana; sant Josep de Leonessa, prev. caputxí.

5. ■ Dimarts [He 12,1-4 / SI 21 / Mc 5,21-43]. Santa Àgata o Àgueda, vg. i mr. siciliana (s. III), patrona de

les dones d'Aragó; santa Calamanda, vg. i mr., patrona de Calaf.

6. ■ Dimecres [He 12,4-7.11-15 / SI 102 / Mc 6,1-6]. Sant Pau Miki, prev. jesuïta japonès, i companys (franciscans, jesuïtes i laics), mrs. a Nagasaki (Japó, 1597); sants Pere Baptista, Martí de l'Ascensió i Francesc de Sant Miquel, mrs.; santa Dorothea, vg. i mr. a Capadòcia, patrona dels floricultors; sant Amand, bisbe; festa del Sant Misteri de Cervera.

7. ■ Dijous [He 12,18-19.21-24 / SI 47 / Mc 6,7-13]. Sant Ricard, rei d'Anglaterra; sant Teodor, mr.; santa Juliana, viuda; santa Coleta, vg. franciscana.

8. ■ Divendres [He 13,1-8 / SI 26 / Mc 6,14-29]. Sant Jeroni Emiliani (Ve-

nècia, 1486 - Somasca, 1537), prev., fund. somascos; santa Elisenda, vg.; santa Josefina Bakhita, vg.

9. ■ Dissabte [He 13,15-17.20-21 / SI 22 / Mc 6,30-34]. Sant Sabí, bisbe; sant Nicèfor, mr.; sant Miquel Febres, rel. de La Salle; santa Apol·lònia, vg. d'Alexandria i mr. (249), patrona dels odontòlegs i els ortodontistes.

10. ■ Diumenge vinent, V de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Is 6,1-2a.3-8 / SI 137 / 1C 15,1-11 (o bé més breu: 15,3-8.11) / Lc 5,1-11]. Santa Escolàstica (s. V-VI), verge, germana de Sant Benet; santa Sotera, vg. i mr.; sant Silvà, bisbe; sant Hug, abat.

Diumenge IV de durant l'any (C)

COMENTARI

No és fàcil ser profeta

Diumenge passat vàiem com Jesús presentava el seu programa: en síntesi era l'alliberament de tots els oprimits. Però curiosament *tothom ho comentava estranyant-se que sortissin dels seus llavis aquestes paraules de gràcia*. No ho veuen bé, dubten de Jesús: *¿No és el fill de Josep, aquest?* El mateix Jesús sap que *no hi ha cap profeta que sigui ben rebut al seu país natal*. I posa dos exemples: *la viuda de Sarepta de Sidó* que va rebre l'ajuda d'Elies i *Naaman curat per Eliseu*. *Hi havia moltes viudes a Israel...; hi havia molts leprosos a Israel...* però només dos pagans van rebre l'ajuda dels profetes. Ells van tenir fe; els altres, no. Jesús experimenta en la pròpia carn la duresa de ser profeta quan la gent no creuen en ell. *El tragueren del poble, i el dugueren cap a un cingle de la muntanya on hi havia el poble per estimbar-lo*. El seu destí era la mort, però encara no ha arribat l'hora. Jesús experimenta la protecció del Pare: *Ell se n'anà passant enmig d'ells*.

El mateix veiem en la primera lectura que parla de Jeremies. Déu li diu: *No tinguis por d'ells... Avui faig de tu una ciutat inexpugnable, una pilastra de ferro, una muralla de bronze que resistirà contra tot el país, contra els reis, contra els seus sacerdots i contra el seu poble. T'assaltaran però no et podran abatre, perquè jo et faré costat per alliberar-te*. Només amb la força de Déu Jeremies, com Jesús podrà realitzar la seva missió de profeta.

Pau ens recorda en la segona lectura el més important en la vida cristiana: *l'amor, superior a parlar el llenguatge dels homes i del àngels, a ser profeta, a transportar muntanyes, a donar tot el que tenim superior a qualsevol qualitat que puguem tenir*. Però ha de ser un amor concret tal com el presenta Pau: *pacient, bondadós, que no té enveja, no és orgullós ni groller, ni egoista, que no s'irrita ni es venja, sinó que ho suporta tot*.

Només amb aquest amor i amb la força de Déu podrem dur a terme també nosaltres la nostra missió de profetes.

▶ Lectura del llibre de Jeremies (Jr 1,4-5.17-19)

En temps de Josies, el Senyor em va fer sentir la seva paraula i em digué: «Abans que et modelés a les entranyes de la mare ja et vaig conèixer; abans de néixer ja et vaig consagrar i et vaig fer profeta, destinat a les nacions. Ara, doncs, ceneix-te el vestit i vés a dir-los tot el que et manaré. No tinguis por d'ells, si no, seria jo, qui te'n faria tenir. Avui faig de tu una ciutat inexpugnable, una pilastra de ferro, una muralla de bronze que resistirà contra tot el país: contra els reis de Judà i els seus governants, contra els seus sacerdots i contra el seu poble. T'assaltaran però no et podran abatre, perquè jo et faré costat per alliberar-te. Ho diu l'oracle del Senyor.»

▶ Salm responsorial (70)

R. *Els meus llavis diran a tothom com m'ajudeu.*

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 12,31-13,13) (Versió abreujada)

Germans, el qui estima és pacient, és bondadós; el qui estima no té enveja, no és presumit ni orgullós, no és groller ni egoista, no s'irrita ni es venja, no s'alegra de les farses, sinó de la rectitud; ho suporta tot, i no perd mai la confiança, l'esperança, la paciència. L'amor no passarà mai. Vindrà un dia que el do de profecia serà inútil, que el do de parlar llenguatges misteriosos s'acabarà, que el do de conèixer també serà inútil. Els dons de conèixer o de profecia que ara posseïm són incomplets; el dia que ho coneixerem tot, allò que era incomplet ja no tindrà utilitat. Quan jo era un nen, parlava com els nens, sentia com els nens raonava com els nens; però d'ençà que soc un home, ja no m'és útil el que és propi dels nens. De moment coneixem com si hi veiéssim poc clar una imatge reflectida en un mirall; després hi veurem cara a cara. De moment conec només en part; després coneixeré del tot, tal com Déu em coneix. Mentrestant la fe, l'esperança i l'amor subsisteixen tots tres, però, de tots tres, l'amor és el més gran.

▶ Lectura de l'evangelí segons sant Lluç (Lc 4,21-30)

En aquell temps, Jesús, a la sinagoga de Natzaret, començà així la seva explicació: «Això que avui sentiu contar de mi és el compliment d'aquestes paraules de l'Esclat.» Tothom ho comentava estranyant-se que sortissin dels seus llavis aquelles paraules de gràcia. Deien: «No és el fill de Josep, aquest?» Jesús els digué: «De segur que em retraureu aquesta dita: "Metge, cura't tu mateix": hem sentit dir el que has fet a Cafarnaüm; fes-ho també aquí, al poble dels teus pares.» Però ell afegí: «Us ho dic amb tota veritat: no hi ha cap profeta que sigui ben rebut al seu país natal. En temps d'Elies, quan el cel, durant tres anys i sis mesos, no s'obrí per donar pluja, i una gran fam s'apoderà de tot el país, ben segur que hi havia moltes viudes a Israel, però Elies no va ser enviat a cap d'elles, sinó a una viuda de Sarepta de Sidó. I en temps del profeta Eliseu també hi havia molts leprosos a Israel, però cap d'ells no va ser purificat del seu mal, sinó Naaman, un leprós de Síria.» En sentir això, tots els qui eren a la sinagoga, indignats, es posaren a peu dret, el tragueren del poble i el dugueren cap a un cingle de la muntanya on hi havia el poble per estimbar-lo. Però ell se n'anà passant entremig d'ells.

▶ Lectura del llibre de Jeremies (1,4-5.17-19)

En los días de Josías, el Señor me dirigió la palabra: «Antes de formarte en el vientre, te elegí; antes de que salieras del seno materno, te consagré: te constituí profeta de las naciones. Tú cíñete los lomos: prepárate para decirles todo lo que yo te mande. No les tengas miedo, o seré yo quien te intimide.»

«Desde ahora te convierto en plaza fuerte, en columna de hierro y muralla de bronce, frente a todo el país: frente a los reyes y príncipes de Judá, frente a los sacerdotes y al pueblo de la tierra. Lucharán contra ti, pero no te podrán, porque yo estoy contigo para librarte —oráculo del Señor».

▶ Salmo responsorial (70)

R. *Mi boca contará tu salvación, Señor.*

▶ Lectura de la primera carta del apòstol san Pablo a los Corintios (1Cor 12,31-13,13) (Versión abreviada)

Hermanos:

El amor es paciente, es benigno; el amor no tiene envidia, no presume, no se engríe; no es indecoroso ni egoísta; no se irrita; no lleva cuentas del mal; no se alegra de la injusticia, sino que goza con la verdad. Todo lo excusa, todo lo cree, todo lo espera, todo lo soporta. El amor no pasa nunca. Las profecías, por el contrario, se acabarán; las lenguas cesarán; el conocimiento se acabará. Porque conocemos imperfectamente e imperfectamente profetizamos; más, cuando venga lo perfecto, lo imperfecto se acabará. Cuando yo era niño, hablaba como un niño, sentía como un niño, razonaba como un niño. Cuando me hice un hombre, acabé con las cosas de niño. Ahora vemos como en un espejo, confusamente; entonces veremos cara a cara. Mi conocer es ahora limitado; entonces conoceré como he sido conocido por Dios. En una palabra, quedan estas tres: la fe, la esperanza y el amor. La más grande es el amor.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 4,21-30)

En aquel tiempo, Jesús comenzó a decir en la sinagoga: «Hoy se ha cumplido esta Escritura que acabáis de oír». Y todos le expresaban su aprobación y se admiraban de las palabras de gracia que salían de su boca. Y decían: «¿No es este el hijo de José?». Pero Jesús les dijo: «Sin duda me diréis aquel refrán: "Médico, cúbate a ti mismo", haz también aquí, en tu pueblo, lo que hemos oído que has hecho en Cafarnaüm». Y añadió: «En verdad os digo que ningún profeta es aceptado en su pueblo. Puedo aseguraros que en Israel había muchas viudas en los días de Elías, cuando estuvo cerrado el cielo tres años y seis meses y hubo una gran hambre en todo el país; sin embargo, a ninguna de ellas fue enviado Elías sino a una viuda de Sarepta, en el territorio de Sidón. Y muchos leprosos había en Israel en tiempos del profeta Eliseo, sin embargo, ninguno de ellos fue curado sino Naamán, el sirio». Al oír esto, todos en la sinagoga se pusieron furiosos y, levantándose, lo echaron fuera del pueblo y lo llevaron hasta un precipicio del monte sobre el que estaba edificado su pueblo, con intención de despeñarlo. Pero Jesús se abrió paso entre ellos y seguía su camino.